

dávky zaplacený. Tím, že žalobkyně na odvolání žalované dopisem ze dne 25. května 1926 projevila ochotu, zbytek zboží dodati do osmi dnů a že dopisem ze dne 31. května 1926 oznamuje, že zboží jest pro žalovanou k odeslání připraveno, ač tehdy poslední vyřízená dodávka ještě zaplacená nebyla, nevzdala se žalobkyně práva zboží to zadržeti až do zaplacení poslední vyřízené dodávky, neboť žalobkyně netoliko v těchto dopisech, nýbrž i v ostatních dopisech v této věci žalované zaslaných vždy žádá zároveň zaplacení poslední vyřízené dodávky a ve svém dopise ze dne 27. května 1926 výslovně prohlašuje, že zbytek zboží odešle teprve po dojití peněz za poslední dodávku. Poněvadž žalovaná, jak shora bylo doličeno, nebyla oprávněna dávat žalobkyni k dodání zbytku zboží dodatečnou lhůtu ve smyslu čl. 355, 356 obch. zák., netřeba obírat se otázkou, nižšími soudy řešenou, zda dodatečná lhůta byla přiměřená čili nic. Je-li zjištěno, že žalovaná s odebráním zbytku zboží byla v zaviněném prodlení, jest tím i zjištěno, že žalobkyně byla oprávněna přikročiti k prodeji neodebraného zboží po rozumu čl. 343 obch. zák. a požadovati náhradu škody z tohoto prodeje na žalované straně. Než o tomto náhradním nároku nelze dovolacímu soudu rozhodnouti, poněvadž nižší soudy důsledkem svého právního stanoviska opomenuly zjistiti, zda prodej ve smyslu čl. 343 obch. zák. proveden byl podle předpisu tohoto zákonného ustanovení, jaký čistý výtěžek při prodeji tom byl docílen, jaký rozdíl se mezi tímto čistým ziskem a mezi smlouvenou kupní cenou tohoto zboží vyskytl, a v jaké výši tudíž žalobkyně takto prodlením žalované strany utrpěla škodu.

Čís. 7991.

Zemský fond (na Moravě) jest oprávněn domáhati se na manželském otci náhrady útrat ošetření dítěte v nemocnici, třebaž otec nesouhlasil s odevzdáním dítěte, podezřelého nakažlivou nemocí, do nemocnice. Jen ohledně osob podezřelých nákazou hradí stát náklad na dozor k nim a na jejich izolaci (na jejich stravování).

Prostředky, potřebnými k ošetřování, nemíní zákon (§ 16 zákona ze dne 13. července 1922, čís. 236 sb. z. a n.) ani léky, natož pak stravování.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1928, Rv II 652/27.)

Moravský zemský fond domáhal se na žalovaném náhrady nákladů, jež vznikly ošetřováním syna žalovaného v nemocnici, kamž byl dán z rozkazu okresní politické správy jako podezřelý. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Ze svědectví Dr. L-a a Dr. R-a vyplývá závěr, že tu bylo aspoň podezření spály. I pouhé takové podezření však stačí, by byla nařízena izolace; to plyne i z ustanovení § 17 ve spojení s § 2 zákona ze dne 14. dubna 1913 čís. 67 ř. zák., i z ustanovení § 1 a násl. nařízení ze dne 22. února 1915 čís. 39 ř. zák. Útraty izolace nese ovšem

stát, avšak pouze náklady izolace a jejího provedení; není dosud zákon-
ného předpisu, který by státu nebo obci ukládal hrazení dalších nákladů,
z izolace přirozeně, totiž stravováním a lékařským ošetřováním vznikající,
byť i se připustilo, že předpis takový byl by na místě, provádějí-li se
dotyčná opatření v zájmu veřejném. Podle § 1 zákona č. 332/1920 převzal
stát výkon zdravotní policie, obstarávané dosud obcemi; co bylo povinností
obcí, určoval zákon č. 68 ř. zák. na rok 1870 v § 2 pokud se týče pokud jde
o nemoce nakažlivé, v § 4 a ustanovení § 4 tohoto zákona bylo celkem
převzato do § 4 č. 8 cit. zák. z roku 1920. Co má býti zapravováno ze
státní pokladny, stanoví § 36 zákona z roku 1913, kdež však o nákladu na
stravování a na léčení není zmínky, nýbrž jen (písm. d) o nákladech na
dozor a izolaci; podle citovaného v něm § 17 může úřad naříditi izolaci
a stravování ve zvláštních místnostech, § 36 mluví však jen o nákladu na
izolaci samotnou. Jaké náklady má hraditi obec určují §§ 15—17 zák. ze
dne 13. července 1922 č. 236 sb. z. a n., kde o nákladu na stravování
rovněž není zmínky, nýbrž jen o tom, že obce jsou povinny k opatření
místností a k jejich vybavení. Zákon, slíbený § 37 zákona z roku 1913
nebyl dosud vydán. Žalující strana nedomáhá se náhrady nákladu na
izolaci a na dozor, nýbrž, jak je patrné z výkazu příloha B), kde se také
účtuje jen úředně stanovená taxa za jakéhokoli nemocného, tedy
nijaké plus za izolaci, náhrady nákladů ošetrovacích; tyto náklady na
ochranu tělesného zdraví dítěte a jeho výživu jest podle zákona — §§
139, 141 obč. zák. povinen nésti otec a učinil-li tak za jiný, má nárok
na náhradu podle § 1042 obč. zák. O zdraví dítěte pečovati a je živiti
musí otec, i když má dítě doma. Dalo by se namítnouti, že tento
nutný náklad, zákonem otci uložený, byl by snad nižší, nežli je
peníz, kterým byla úředně stanovena taxa za ošetřování a
stravování v nemocnici; leč po této stránce žalovaný nic
nenamítal. Prvá stolice dovozuje, že hoch mohl býti, jak to zákon
připouští, izolován doma, kde dle místního ohledání a posudku
znalce mohla izolace skutečně býti účelně provedena. Isolaci
nařídil úřad zákonem k tomu povolaný z nařízení zemské
politické správy nezkoumaj předem, zda-li byla možnou izolace
v bytě žalovaného. Nehledíc k pochybnostem, které, zejména po
stránce osobní, vyslovil úřední lékař Dr. L., a nehledíc k tomu,
lze-li vzhledem k tomu, že izolace vůbec byla na místě a že
nejde o nárok po rozumu § 1040 obč. zák., nýbrž o náklad na
ošetření dítěte, jímž jest otec vždy a všude povinen, zde
zkoumati oprávněnost opatření správního úřadu, dlužno
podotknouti, že jedná se o náklady, které by otec byl
povinen po zákonu nésti i kdyby izolace bývala provedena
v jeho bytě, a že co do denní výše tohoto nákladu nebylo
námitok. U hochy vypukla 22. května spála. Zdali se tak
stalo vinou nemocnice či zda šlo o případ reinfekce, nelze
rozhodnouti, vždyť oba znalečtí svědci Dr. L. a Dr. R.,
jichž údaje jsou směrodatnými, možnost reinfekce
nevylučují; ostatně žalovaný neuplatňuje nárok na náhradu
škod, a i po 22. květnu jde zase jen o náklad na ošetřování
a na výživu dítěte, kterým je povinen otec. Dodává se,
že dle svědectví Dr. R-a musel hoch po 14 dní karantény
zůstati v nemocnici; vypukla-li u něho za této doby — ať
z příčiny jakékoli — skutečná spála, nemohl přirozeně
býti propuštěn ani po uplynutí karantény. Povinnost
žalovaného

k ošetření a k výživě dítěte, která tu byla i před dodáním dítěte do nemocnice, nezanikla, ježto zákon opačného ustanovení nemá, dodáním dítěte do nemocnice, ve veřejném zájmu požaduje jen náhradu nákladů ošetrovacích, proti jichž denní výši nebylo nic namítáno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Že ošetřovaný syn žalovaného při odevzdání do nemocnice byl podezřelý spálou a že z tohoto důvodu jeho odevzdání do nemocnice bylo nařízeno, zjistil odvolací soud volným hodnocením průvodů, a pak-li mu v této příčině stačilo opakovati důkaz znaleckým svědkem Dr. R-em a nepokládal-li za nutné, vyslechnouti také ještě znalce pokud se týče dalšího svědka lékaře Dr. Š-a, bylo to věcí jeho volného uvážení, které nepodléhá přezkoumání ve třetí stoli. Dovolací důvod vadnosti odvolacího řízení ve smyslu § 503 čis. 2 c. ř. s. není tudíž opodstatněn. Vychází-li se z tohoto zjištěného stavu věci, což měl učiniti i dovolatel, chtěl-li doličiti, že odvolací soud na zjištěný stav věci mylně použil zákona (§ 503 čis. 4 c. ř. s.), sluší uznati, že věc i po právní stránce v podstatě byla posouzena správně. Nejvyšší soud vyslovil a blíže odůvodnil již v rozhodnutí sb. n. s. čis. 6707, že zemský fond (na Moravě) jest oprávněn domáhati se na manželském otci náhrady útrat ošetření dítěte v nemocnici, třebas otec nesouhlasil s odevzdáním dítěte, stíženého nakažlivou nemocí, do nemocnice. To platí i pro případ, že, jako zde, osoba odevzdaná do nemocnice byla nemocí jen podezřelá. Zákon ze dne 14. dubna 1913 čis. 67 ř. zák. o zamezení a potlačení přenosných nemocí rozeznává mezi osobami nemocí postiženými a nemocí podezřelými (§ 7) a osobami nákazou podezřelými (§ 17), t. j., jak patrně z § 1 druhý odstavec min. nař. ze dne 22. února 1915 čis. 39 ř. zák., mezi osobami, u nichž jest nemoc již zjištěna, osobami, u nichž se objevily známky, podle nichž lze za to míti, že nemoc tu jest, a osobami, jež nevykazují známek onemocnění, u nichž však bakteriologicky jest dokázáno, že jest je pokládati za nositele zárodků nemoci, nebo u nichž jest jinak jisto nebo lze podle skutečnosti za to míti, že byly vydány nákazy a mohou sprostředkovati další šíření. Jen ohledně těchto osob podezřelých nákazou hradí stát podle § 36 prvý odstavec písm. d) zákona ze dne 14. dubna 1913, čis. 67 ř. zák. náklad na dozor k nim a na jejich izolaci, pokud se týče, jak patrně z § 17 tam citovaného, i náklad na jejich stravování. To odpovídá i celé tendenci zákona, chrániti lidí zdravé před onemocněním a nikoliv starati se o osoby nemocí již postižené, pokud se týče nemocí podezřelých. Ošetřovaný nebyl do nemocnice odevzdán jako osoba podezřelá »nákazou«, nýbrž jako osoba podezřelá »nemocí«, spálou, a proto se na něho nevztahuje předpis § 36 prvý odstavec písm. d) zákona a nezáleží ani na tom, že dne 22. května 1925 byla u něho zjištěna spála. Námitka, že náklad byl zbytečným a že izolace mohla účelně býti provedena i v bytě žalovaného, jest lichá již proto, že výnosem zemské politické správy v Brně ze dne 14. dubna 1925 bylo nařízeno, by všechny případy spály byly izolovány

v nemocnici, z čehož jde, že každá izolace přičící se tomuto výnosu nebyla účelná, ale také, že od počátku bylo zbytečno, prováděti v této příčině důkazy a že jsou i nerozhodny jejich výsledky. Pokud dovolání odkazuje k §§ 16 a 17 zákona ze dne 13. července 1922, čís. 236 sb. z. a n., jest dodatkem k tomu, co v této příčině jest uvedeno již v rozhodnutí sb. n. s. čís. 6707, zdůrazniti, že ustanovení § 16 se týče jen povinnosti, by obec zřídila místnosti svému účelu vyhovující a opatřila je prostředky potřebnými k ošetřování a dopravě, že však »prostředky potřebnými k ošetřování« nemyslí zákon ani léky, jak patrně z následujícího paragrafu, kde v bodě 3 stanovena jest »zvláštní« povinnost obce (města municipálního) pro případ tam uvedený opatřiti léky vedle povinností uvedených v § 16 (viz úvodní slova: »Obec... jsou dále povinny«), tím méně tudíž stravování.

Čís. 7992.

Žádal-li poručník nemanželského dítěte, neznaje otcových poměrů, placení menšího příspěvku na výživné, než byl otec s to poskytnouti a než by dítě podle toho patřilo, soud rozhodl pak jen o přiměřenosti žádaných příspěvků, nikoliv však o tom, zda jest přiměřeno vyšší výživné, lze vyhověti návrhu na zvýšení výživného, aniž by tomu bránila pravomoc dřívějšího rozhodnutí, od doby podání návrhu na zvýšení výživného.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1928, R I 277/28.)

Poručník nemanželského dítěte navrhl na soudě, by bylo nemanželskému otci uloženo platiti na výživné dítěte měsíčních 250 Kč. Usnesením ze dne 29. prosince 1926 vyhověl poručenský soud pravoplatně tomuto návrhu. Napotomní návrh poručníka, by výživné bylo zvýšeno na měsíčních 500 Kč oba nižší soudy zamítly.

Nejvyšší soud zvýšil výživné na 450 Kč měsíčně.

Důvody:

Proti souhlasným usnesením nižších soudů jest v řízení nesporném přípustný dovolací rekurs jen z důvodu zmatečnosti, zřejmé protispisovosti nebo nezákonnosti (§ 16 nesp. říz.). Nižší soudy zamítly poručníkuv návrh na zvýšení výživného z toho důvodu, že se poměry od dřívějšího rozhodnutí soudního o výživném ze dne 29. prosince 1926 nezměnily, tedy patrně proto, že novému vyměření vadí pravomoc onoho rozhodnutí. Ale rozhodnutí rekursního soudu odporuje zřejmě zákonu, vychází-li z tohoto právního názoru. Poručník navrhl v podání ze dne 21. srpna 1926, by nemanželskému otci bylo uloženo přispívat na výživu dítěte podle jeho slibu 200 Kč měsíčně. Dne 13. listopadu 1926 navrhl, aby byl nemanželský otec přinucen zvýšiti příspěvek na 250 Kč měsíčně; ježto nezletilý navštěvuje gymnasium, babička, jež ho vydržuje, je nemajetná, takže nemůže z dosavadního příspěvku opatřit vše co nezletilý potřebuje. Prvý soud rozhodoval o